Rocznik IV (1922) Września, czwartek, dnia 27-go lipca 1922 Numer pojedyńczy 10 mk.

Orędownik Wrzesiński

Wychodzi trzy razy tygodniowo i to co wtorek, czwartek i sobotę prócz dni świątecznych

Nakład i druk A. Prądzyńskiego Odpowiedzialny za część nieurzędową Andrzej Prądzyński we Wrześni

Organ urzędowy na powiat Wrzesiński

ABONAMENT: (na poczcie lub w administracji) kwartalnie 300 mk. : miesięcznie 100 mk.

№ 87

OGŁOSZENIA: za miejsce jedno-łamowe jeden milimetr w wyż 12,— mk. Telefonu № 389

Dział urzędowy

W czasie od 3 stycznia do 22-go lipca 1922 r. otrzymali karty łowieckie z ważnością na jeden rok:

R. Bronisz, agronom, Otoczna. Zb. Bronisz, agronom, Otoczna. H. Maciejewski, gospodarz, Mikuszewo. Ernst Mylius, rolnik, Neryngowo. Bronisław Rauhudt, rolnik, Kaczanowo. Augustyn Warda, urzędnik gosp., Zieliniec. Stefan Mathes, nauczyciel, Skarboszewo. Fritz Schur, właść. dóbr, Zberki. Wilhelm Gompert, gosp., Pod-Węgierki. Jan Kuczkowski, kupiec, Września. L. Niestrawski, burmistrz, Września. Franciszek Kaczorowski, rendant Kasy Skarbowej, Września. Jan Wojda, wł. ziemski, Września. Zofja Wojdowa, Września. Otton Bartels, osadnik, Gonice. Zygmunt Röhr, sekretarz leśny, Czeszewo leśne. Antoni Czerniak, gosp., Szamarzewo. Fr. Marciniak, ogr., Sołeczna. Fryderyk Zimmer, gospodarz, Mikuszewo. Leon Dembiński, ogrodnik, Września. Michał Zenkteler, dzierżawca domeny, Pałczyn. Szczepan Kubczak, gospodarz, Kaczanowo. Tadeusz Skrzydlewski, właśc. dóbr, Chwalibogowo II. Bolesław Cyrski, strzelec, Parusewo. Henryk Peistrup, osadnik, Goniczki. Jan Kozakowski, urzędnik kolejowy, Strzałkowo. Gustaw Robrecht, osadnik, Biechowo. Fritz Derenthal, osadn., Nowawieś król. Stanisław Kauss, dyrektor dóbr, Grabowo. Emil Erdmann, urzęd. gosp., Bierzglin. Samuel Rahn, gospodarz, Mikuszewo. Bernhard Łehmden, osadnik, Książno. Tadeusz Baranowski, Nowawieś podgórna. Józef Baranowski, Nowawieś podgórna. Feliks Skibiński, ogrodnik, Kościanki. Seweryn Sośnicki, administrator, Kołaczkowo. Józef Szalbierz, Strzałkowo. Kazimierz Szalbierz, Strzałkowo. Dierżykraj-Hulewicz, prakt. gospod., Kościanki.

Września, dnia 24 lipca 1922 r.

L. dz. 6807/22. I. **Starosta.** W z. Mycak, sekr. pow.

Rozporządzenie

w przedmiocie zmian ordynacji opłat dla położnych

Na podstawie § 1 pruskiej ustawy z dnia 10 maja 1908 dotyczącej opłat dla położnych (Zbiór Ustaw Pruskich str. 103) zmienia sie ordynację opłat dla położnych z dnia 21 lutego 1921 (Dz. Urz. Minist. b. dzielnicy pruskiej № 16 poz. 102) jak następuje:

Artykuł 1.

1. Od osób rzeczywiście niezamożnych lub od gminnych związków ubogich pobiera się najniższą opłatę, również gdy zapłata następuje z funduszów Państwa lub z środków fundacji dobroczynnych, albo ustawowych instytucji dla przymusowych ubezpieczeń na wypadek choroby. Do pobierania wyższej opłaty upoważnione są jednak położne na podstawie szczególnie długiej i trudnej czynności.

2. We wszystkich innych wypadkach zależy wysokość opłaty w granicach tej ordynacji od czasu i rodzaju czynności, a także od położenia majątkowego klijenta.

Artykuł 2.

Od niżej podanych czynności pobiera się:

1. Za pomoc przy normalnym porodzie trwającym do 3 godzin . . . . 1000—4000 mk.
   każda dalsza . . . . 200— 400 mk.
   w nocy za jedno i drugie podwójnie:
2. Za pomoc przy porodzeniu bliźniąt, porodach nieprawidłowych, przy porodach zawikłanych krwiotokiem i tegoż następstwami lub rzucawką porodową, oddzielaniem ręcznem łożyska albo utrudliwem cuceniem omdlałego płodu podwyższa się należytość 1500—5000 mk.
   pod nr. 1 na . . . . 750—3000 mk.
3. Przy porodach, przy których przywołanie lekarza jest konieczne, podwyższa się zapłata, wymieniona pod nr. 1 i 2 do . . . . 300 mk.
4. Za pomoc przy poronieniu, porodach niewczesnych i przedwczesnych tak samo za odbieranie zaśniadu za czas do 3 godzin 600—2000 mk.
   Każdą dalszą godzinę wynagradza się 200— 400 mk.
5. Za każde dalsze obowiązkowe odwiedziny położnicy włącznie zbadania i wszelkie czynności, jak przepłukanie, podanie lewatyw, cewnikowanie oraz skąpanie noworodka i przewinięcie, wynagradza się każdą rozpoczętą godzinę za dnia . . . . 200—1000 mk.
   w nocy potrójnie.
6. Za wszelkie nie obowiązkowe odwiedziny na życzenie położnicy lub jej otoczenia włącznie wszelkich badań i czynności każda rozpoczęta godzina . . . . 200—1000 mk.
   w nocy potrójnie.
5. Za całodzienne pielęgnowanie poza czasem porodu (włącznie wizyty) . 1000—4200 mk.
   w nocy . . . . 1500—6000 mk.
   za dzień i noc razem . . . . 2000—8000 mk.
8. Za poradę w mieszkaniu położnicy za dnia 150— 600 mk.
   w nocy potrójnie.
9. Za badanie w mieszkaniu położnicy włącznie porady za dnia . . . . . . 200— 800 mk.
10. Za świadectwa pisemne prócz wynagrodzenia za badanie lub wizytę . . . . 200— 600 mk.

Na mocy niniejszych przepisów liczy się noc od kwietnia do września od godziny 10 wieczorem do 7 rana, w dalszych miesiącach od 9 wieczorem do 8 rana.

Przy wykonaniu czynności w miejscowościach odległych od mieszkania położnej ponad 1 km ma położna prawo domagać się powózki (dorożki) lub też wykładów rzeczywistych za użytą powózkę albo wynagrodzenia 150 mk. za każdy kilometr i to licząc osobno tam i z powrotem, w razie użycia kolei wynagradza się II klasę; tak samo zwraca się koszta podróży tramwajem. Za wykłady w postaci środków desynfekcyjnych i materjału opatrunkowego należy się położnej odszkodowanie, o ile środków tych nie odebrała z funduszów publicznych.

Artykuł 3.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem jego ogłoszenia.

Poznań, dnia 27 czerwca 1922.

Wojewoda, (—) Dr. Celichowski.

Za zgodność: Tomaszewski, nacz. sekr. Woj.

* * *

Powyższe ogłoszenie podaję niniejszem do wiadomości i zastosowania się.

Września, dnia 24 lipca 1922 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Z p.: Jagodziński, sekretarz wydziału powiatowego.

Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5-go lipca 1922 r. w sprawie obowiązku posiadania faktur handlowych i uwidaczniania cen.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 2. lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz.U.R.P. №67 poz. 449) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22. maja 1920 r. (Dz.U.R.P. № 43 poz. 361) zarządza się co następuje:

§ 1. Właściciele sklepów, magazynów, składów, restauracji, cukierni, kawiarni i wogóle wszelkiego rodzaju przedsiębiorstw handlowych, mających na celu sprzedaż artykułów powszedniego użytku, obowiązani są wywiesić w pomieszczeniach tych przedsiębiorstw cenniki na wszelkie bez wyjątku przeznaczone na sprzedaż towary i przedmioty powszedniego użytku, oraz uwidaczniać ceny bezpośrednio na odnośnych przedmiotach.

§ 2. Cenniki winny być wywieszone względnie umieszczone na widocznem i dostępnem dla nabywcy względnie spożywcy miejscu i zawierać oprócz wyszczególnienia towarów i cen firmę lub nazwisko właściciela przedsiębiorstwa, adres i datę sporządzenia cennika. Okręgowe Urzędy Walki z Lichwą względnie władze administracyjne I. instancji wydadzą szczegółowe zarządzenia i przepisy co do sposobów i formy uwidaczniania cen na przedmiotach przeznaczonych do sprzedaży, zarówno jak i co do sposobów i formy sporządzania i wywieszania cenników.

§ 3. Zakazuje się pobierania za artykuły sprzedawane cen wyższych od wskazanych w cennikach.

MATERJAŁY DO

HISTORJI MIŁOSŁAWIA

zebrał Filip Skoraczewski, honorowy obywatel miasta Miłosławia.

33)

Prawe skrzydło prusaków udało się z wielkim pospiechem na prawo od drogi do Winnogóry, mijając nietylko lasek, ale i Winnogórę, a lewe skrzydło, wypadłszy z miasta na prawo drogi z Wrześni, zdawało się zmierzać do połączenia z pierwszem, lecz powstało pewne zamieszanie wśród huzarów — z 20 koni poskoczyło do oddziału idącego na Rumiejki i zameldowawszy coś, powrócili z wielką szybkością do swej kolumny, poczem to skrzydło pomaszerowało ku Wrześni.

Przyczyna tego wahania i opuszczenia tak szybko placu boju, na którym było tylko 30 ludzi, później nieco się wyjaśniła, bo w tej chwili Pałczyn był zajęty przez kolumnę ochotników zebranych z powiatu średzkiego przez śp. Antoniego Grabskiego, któremu też prusacy żadnej przeszkody do połączenia się z nami nie czynili.

Zwycięstwo pod Miłosławiem przypisać można męstwu oficerów, którzy na czele tak piechoty jak kawalerji szarżowali na kirasyerów, jako i zapałowi, który wtenczas całe wojsko nasze ogarnął, oraz tchórzostwu naszych przeciwników.

Miarą zapału panującego pomiędy naszymi niech będzie fakt, pewnie dotąd w dziejach niesłychany, że cała piechota, a mianowicie nasi kosynierzy biegli z kosami kłusem na pruską kawalerję.

Tego samego wieczora dostałem rozkaz rekonesansu z 30 strzelcami i dwoma ułanami 1 V. o godz. 4-tej rano w stronie Nowego Miasta.

Wychodząc już z lasu miłosławskiego, spostrzegliśmy ułanów pruskich, którzy z wielkim niepokojem zbierali się z forpoczt i szybko umykali do Nowego Miasta.

Cały dzień robiliśmy patrole aż do Dębna i pod Nowe Miasto, które to miejsce zupełnie prusacy opuścili.

Dwaj nasi ułani mieli ciągłą pracę jeździć do miasta, wozić raporta i konwojować wozy z prowiantami oraz konie odnalezione po kawalerji pana Malczewskiego.

Późno wieczorem dostaliśmy rozkaz wrócenia do Miłosławia, gdzie prócz obsadzenia odwachu już z naszych oddziałów nikogo nie zastaliśmy, a przenocowawszy się w Miłosławiu poszliśmy za nimi do Wrześni.

Oto i wszystko, co WPanu o sprawie miłosławskiej udzielić mogę, czego byłem świadkiem. Zamilczam o tem, co mówiono, bo to wszystko nie zawsze pewne. O zasadce naszych strzelców w Bazarze nawet powątpiewać mi się godzi, bo doszedłszy na rynek prócz strzelców, co ze mną byli nikogo z naszych nie widziałem. Prócz nas i bataljonu kosynierów pod Oborskim cała nasza siła walczyła z Prusakami od wschodu Miłosławia.

Zginęli pod Miłosławiem z naszych Staniewicz, syn emigranta, ze Stawu — a z jednego bataljonu 19 pułku pruskiego zginęło 99 ludzi, co u majora Tikelmana widziałem.

Dość obszernie opisałem ten nasz ruch z 48 r., aby zwrócić uwagę na ducha ludu naszego w r. 1848. Ten sam lud w 46 roku był bardzo wahającym, a w 48 on wszystkim przodował. Białoskórski Felix służył czy w 18 czy w 19 pułku długie lata, zanim się dosłużył stopnia porucznika. Pewnie 46 wyszedł z wojska, ożenił się z P. Sędziną Rabską i osiadł czy w ostrzeszowskim czy odalanowskim, więcej o nim nie wiem — jak i o każdym innym dowódcy, będąc zajęty memi strzelcami a dążąc do celu, który był dla nas tak wyraźnym.

O ks. prob. Dębińskim nic nie wiem — 15-go kwietnia bunt chłopów przeciw żydom uśmierzał A. Grabski z ks. proboszczem Tycem z Winnogóry i od 15-go także z 12-tu z mego oddziału strzelców zajmowaliśmy probostwo, a później tam umieszczono lazaret, a nas umieszczono w domu naprzeciw bramy kościelnej — a zatem już 15-go kwietnia proboszcza nie było. Julian Grabski.

* * *

Przytoczywszy dwa zupełnie wiarogodne opisy bitwy pod Miłosławiem, moglibyśmy jeszcze podać trzeci, mało znany, a pochodzący z pióra wiekopomnego Karola Libelta, jako członka Komitetu Narodowego i delegata na naradę i ugodę Jarosławicką. Opis ten znajduje się w № 1 berlińskiego pisma: „Freischaar für Polen, Blatt des Berliner Deutschen Comitees zur Wiederherstellung Polens".

Motto: „Noch ist Polen nicht verloren, № 1 Sonnabend, den 6. Mai 1848".*)

*) Ile numerów pisma tego wyszło nie wiemy. Tyle tylko pewną, że leżący przed nami № 1 jest wielką rzadkością. Udzielił nam go p. Kościelski z swej wielkiej i wiele białych kruków zawierającej biblioteki.

O zawiązaniu się Zastępu Wolnościowego dla Polaków przytaczamy z № 1 tegoż pisma następujące szczegóły.

„Na szóste posiedzenie „Towarzystwa Ludowego pod namiotami" (Volksverein unter den Zelten), d. 16 kwietnia, przybyła z „Polskiego Narodowego Klubu z Poznania" delegacya, składająca się z Zakrzewskiego i Niemojewskiego. Delegaci ci wręczyli berlińskiemu Towarzystwu Ludowemu adres i prosili je o poparcie polskich starań, by wracającym emigrantom nie stawiano przeszkód i spieszne spowodowanie odbudowania Polski.

Ludowy komitet niemiecki, który się wówczas składał z następujących członków: Friedrich, Jung, Kohnheim, Korn, Kummelau, Lövinsohn, Reich, Rosemann, Salis, Siegmund, Schasler prezes i Solger — zgodził się na ten wniosek, zawiązał natychmiast Freischaar zur Wiederherstellung Polens i utworzył do odnośnych starań specyalne komisye. Stowarzyszenie to miało na prowincjach mieć swe podkomitety i działać na rzecz Polski energicznie i skutecznie. Zaraz też założono pismo, z którego korzystamy.

(Dokończenie nastąpi.)

§ 4. Nie wolno odmawiać sprzedaży artykułów, na które ceny są uwidocznione w cenniku.

§ 5. Wymienieni w § 1 niniejszego rozporządzenia właściciele przedsiębiorstw, względnie zatrudnieni przez nich pracownicy obowiązani są wydawać kupującym na ich żądanie rachunku na sprzedane towary i przedmioty. W rachunkach winna być wskazana firma lub nazwisko właściciela, adres, data sprzedaży, jakość i ilość towaru i cena, za którą towar był sprzedany.

§ 6. Właściciele przedsiębiorstw winni posiadać oryginalne faktury na wszelkie nabyte na sprzedaż towary.

§ 7. Winni przekroczenia, względnie niewykonania zarządzeń zawartych w §§ 1—7 niniejszego rozporządzenia, karani będą na podstawie art. 4. Ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. № 67 poz. 449) aresztem do 6 miesięcy i grzywną do 1.000.000 marek, lub jedną z tych kar.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc wszelkie poprzednie rozporządzenia wydane w sprawie przymusowego uwidaczniania cen.

Minister Spraw Wewnętrznych. (—) A. Kamieński.

* * *

Powyższe podaję do publicznej wiadomości. Dalsze zarządzenia zostaną wkrótce ogłoszone.

Września, dnia 22 lipca 1922 r.

L. dz. 6782/22 I. **Starosta.** W z.: Mycak, sekr. pow.

Ustawa

z dnia 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządu gmin miejskich dostarczenia pomieszczeń

(Ciąg dalszy z № 86.)

Art. 6. Nie podlegają zajęciu:

1. mieszkania w budynkach, stanowiących własność Państwa, kościołów wszelkich wyznań i uznanych przez Państwo związków religijnych oraz instytucji użyteczności publicznej;
2. mieszkania i części mieszkań, niezbędne dla wykonania zawodów wolnych, np. gabinety, pocześalnie i pracownie;
3. niezbędne lokale zarejestrowanych i czynnych organizacji zawodowych, kulturalnych oraz szkół, internatów i burs prywatnych, jakrównież lokale handlowe i przemysłowe, zależnie od przestrzeni i ilości zatrudnionych pracowników z uwzględnieniem rodzaju przedsiębiorstwa;
4. mieszkania, względnie części mieszkań, opróżnione czasowo przez wyjazd wszystkich lub części mieszkańców z ważnych powodów, jak np. na ferje, odpoczynek, kurację, o ile stan całkowitego opróżnienia nie trwa dłużej niż 4 miesiące i o ile mieszkanie nie należy wogóle do kategorji niedostatecznie zużytkowanych;
5. mieszkania, podlegające zasadniczo zajęciu w myśl p. 5 art. 3. o ile w obrębie danej gminy jest utrzymywane tylko jedno mieszkanie, a użytkowanie posiadanych mieszkań jest niezbędne dla wykonania zawodu, spełnienia stałych obowiązków społecznych lub kształcenia dzieci;
6. mieszkania i pomieszczenia w domach, piętrach i przybudówkach, których budowę ukończono lub się ukończy w b. dzielnicach rosyjskiej i pruskiej po 1 lipca 1919 r., względnie dla których w b. dzielnicy austrjackiej udzielono lub udzieli się konsensu na zamieszkanie po 27 stycznia 1917 r. i postanowienie tego punktu odnosi się także do mieszkań i pomieszczeń, które z powodu zniszczenia stały się niezdatnemi do użytku i zostały opróżnione, a następnie kapitalnie odremontowane;
7. mieszkania, względnie części mieszkań, w których mieszczą się zbiory sztuki, naukowe lub biblioteki o charakterze muzealnym;
8. części mieszkań, przez zajęcie których uniemożliwia się prawidłowe korzystanie z reszty mieszkania jak np. pokoje przechodnie, pokoje do których jedynie dostęp prowadzi przez inne pokoje i t. p.;
9. mieszkania w budynkach, wybudowanych przez instytucje na pomieszczenie swych pracowników, bez względu na termin wybudowania, o ile wszakże są na ten cel niezbędnie potrzebne.

Niedopuszczalnem jest zajęcie mieszkania na rzecz uprawnionego w art. 1. i osób, z nim we wspólnem gospodarstwie żyjących, jeśli przeciw niemu co do tego samego mieszkania zapadło prawomocne orzeczenie sądowe, uznające najem jako rozwiązany, albo w ogóle nakazujące opróżnienie lokalu.

Art. 7. Lokale w hotelach mogą być zajmowane wyłącznie dla czasowego pomieszczenia:

1. przedstawicieli Rządów państw obcych, akredytowanych przy Rządzie Rzeczypospol. Polskiej oraz cywilnych i wojskowych misji tych państw;
2. osób i organizacji, usuwanych z hoteli wskutek konieczności opróżnienia lokalu dla pomieszczenia uprawnionych z punktu 1 nin. artykułu.

Art. 8. Wydawanie orzeczeń o zajęciu i przydzieleniu mieszkań, względnie ich części, należy do zarządów gmin miejskich, względnie do urzędów, przez zarządy gmin do tego wyznaczonych. Orzeczenia o zajęciu wydawane będą na podstawie zgłoszeń lub rezultatów wywiadów urzędowych, po wysłuchaniu stron interesownych. Orzeczenie o zajęciu należy doręczyć na piśmie i za pokwitowaniem właścicielowi domu lub zarządcy oraz interesowanym lokatorom, przy zachowaniu przepisów o doręczeniu skarg sądowych. Wciągnięcie na listę lokali, zakwalifikowanych do zajęcia (art. 10) następuje po 7 dniach od daty doręczenia orzeczenia, o ile strona nie skorzysta w ciągu tego czasu ze służącego jej prawa zażalenia.

Art. 9. Wywiadowca przy wykonaniu wywiadu winien się wylegitymować nakazem zarządu gminy, względnie urzędu, przez zarząd gminy upoważnionego, a opiewającym na jego nazwisko i na oznaczone mieszkanie.

W razie stwierdzenia przez wywiadowcę istnienia warunków zajęcia mieszkania, względnie jego części, winien on doręczyć osobom, w art. 8. ust. 3 wymienionym, tymczasowy nakaz rekwizycyjny, podpisany przez kierownika urzędu z tym skutkiem, że mieszkanie to, względnie jego część, aż do chwili wydania przez zarząd gminy orzeczenia nie może być nikomu ani w całości, ani części odstąpione. Orzeczenie o zajęciu winno być wydane i doręczone najdalej do 14 dni od dnia dokonania wywiadu, w przeciwnym razie posiadacz mieszkania odzyskuje prawo do rozporządzenia niem.

Od chwili doręczenia wydanego w określonym powyżej terminie orzeczenia o zajęciu lokal nie może być nikomu ani w całości, ani w części odstąpiony bez wiedzy i zgody zarządu gminy.

Art. 10. Zarządy gmin, względnie urzędy do tego wyznaczone, winny sporządzić i prowadzić listy mieszkań i pomieszczeń, względnie ich części, zakwalifikowanych do zajęcia, przydzielonych i objętych, jak również listy uprawnionych do otrzymania mieszkań petentów, który w należyty sposób swe uprawnienie stwierdzą. (Ciąg dalszy nastąpi.).

Z miasta i dalszych stron

Września, dnia 26-go lipca 1922 r.

* **Na odezwę w Orędowniku № 81 z okazji zlotu Sokolego** ofiarowali: P. P. Wład. Marszałkiewicz sznurów i szpagatu wartujące kilka tysięcy marek, druh Golcz 1000 mk. i konie do dyspozycji, druh Stef. Dzieciuchowicz furmanki. **Czy tak pozostanie?** gdyż za dwa dni spodziewamy się zgłoszonej 600 ćwiczebnej drużyny. Komisja Gospodarcza.

* **Nauka w raju bolszewickim.** Rząd sowjecki od jesieni br. wprowadza opłatę za naukę szkolną. Uczniowie podzieleni będą na trzy kategorje: Uczniowie 1-szej grupy opłacać będą 2 i pół miljona rubli miesięcznie, uczniowie 2-ej kategorji 5 miljon., zaś 3-ciej kategorji 8 milj. rubli miesięcznie.

Odezwa!

Już 3 lata przeszło, cieszymy się tem, żeśmy się pozbyli jarzma niewoli pruskiej, że posiadamy własne Państwo, że możemy się rządzić sami i odczuwać, co to jest wolność osoby, przekonań, majątku, wolność Ojczyzny naszej. Zawdzięczamy wolność tę nie tylko wynikom wojny światowej, ale w znacznej mierze tym żołnierzom i bohaterom, którzy u schyłku roku 1918 i w roku 1919 w walce zbrojnej wypędzili pruskie wojsko i pruskie władze z ziemi wielkopolskiej. Powstańcy wielkopolscy nie żałowali trudu, krwi i poświęcenia, by przez stworzenie faktu dokonanego dać silną podstawę do poparcia żądań naszych w Wersalu przyznania Ziem Zachodnich Polsce. Cześć im za to po wszystkie czasy! Aby tę cześć im okazać widomym jakimś znakiem, któryby pamięć o nich w najdalsze pokolenia przekazywał, aby obecne pokolenie zadokumentowało, iż odzyskaną wolność odczuło, odczuwa i ceni, Towarzystwo Powstańców Wielkopolskich w Jarocinie dało inicjatywę wzniesienia w Jarocinie

Pomnika „Wolności”,

a zebranie licznego grona delegatów stowarzyszeń, urzędów i poważnych obywateli miasta i okolicy zaaprobowało ten projekt, wybierając „Komitet budowy pomnika „Wolności“ w Jarocinie“, który ma się zająć wykonaniem projektu. Jarocin i powiat jarociński był bezsprzecznie pierwszym, który na ziemi wielkopolskiej sformował karne jednostki polskiej siły zbrojnej, jakie następnie w licznych potyczkach z wrogiem zaświadczyły o swym patrjotyźmie. Godną jest więc rzeczą, by taki pomnik wolności w Jarocinie był jednym z pierwszych, jaki stanie na ziemi wielkopolskiej. Ziemia ta i tak nader jest ubogą w pomniki polskie, a Jarocin wogóle nie posiada żadnego widocznego symbolu polskości, u stóp którego mogli byśmy wielkie rocznice narodowe obchodzić i skupiać się w chwilach uroczystych.

Dla tego podpisany Komitet ufa, że projekt postawienia pomnika „Wolności“ w Jarocinie zyska uznanie społeczeństwa polskiego i w tej nadziei zwraca się do najszerszych warstw współobywateli, by zechciały go w pracach jego poprzeć tak moralnie jak finansowo. Gorąco uprasza Komitet o propagowanie idei wzniesienia pomnika oraz o składanie ofiar pieniężnych na ręce skarbnika Komitetu p. Sliwińskiego, dyrektora poczty w Jarocinie lub na konto pocztowej kasy oszczędności nr. 204060 Poznań

Ofiary złożone oraz sprawozdanie ogłaszane będą w prasie, którą Komitet prosi o powtórzenie powyższej odezwy.

Jarocin, dnia 15 lipca 1922 r.

Rada Wykonawcza przy Komitecie bud. pomnika.

Smigielski, insp. szk. Moszczeński. Sliwiński, dyr. poczty. L. Szajna. Basiński. Ks. Niedźwiedziński. Galiński. Syl. Walczak. Jachowski. W. Pilarczyk. J. Borecki. J. Poznański. St. Kaliszak. W. Myśliński. K. Ostach.

Termin wyborów

Warszawa, 25. 7. Komisja konstytucyjna uchwaliła jednomyślnie na wniosek posła ks. Lutosławskiego projekt uchwały, polecający p. Naczelnikowi Państwa zarządzenie wyborów do Sejmu na dzień 29 października, a do Senatu na 5 listopada br.

Składki i pokwitowania

Komisarjat wrzesiński wpłacił na biednych pod opieką św. Wincentego a Paulo 550,— mk.

Pokwitowanie

Mieszkańcy wymienionych gmin i obszarów dworskich złożyli poniżej wymienione składki na budowę grobowca powstańców w Brzozie, za które serdecznie dziękujemy.

Gminy: 1. Węgierki 1685 mk., 2. Sołeczna 140 mk., 3. Stanisławowo 400 mk., 4. Otoczna 595 mk., 5. Bierzglinek 700 mk. 6. Kaczanowo 4340 mk., 7. Słomowo 1355 mk., 8. Psary Polskie 2940 mk., 9. Gutowo Małe 540 mk., 10. Psary Wielkie 100 mk., 11. Chocicza 340 mk., 12. Bierzglin 455 mk., 13. Sędziwojewo 1100 mk., 14. Obłaczkowo 880 mk., 15. Gozdowo 2248 mk., 16. Podwęgierki 2475 mk. Razem 20293 mk.

Obszary dworskie: 1. Grzymysławice 500 mk., 2. Otoczna 660 mk., 3. Broniszewo 305 mk., 4. Gutowo Małe 1750 mk., 5. Neryngowo 1440 mk., 6. Chwalibogowo 2020 mk., 7. Zawodzie 766 mk., 8. Opieszyn 510 mk., 9. Bierzglinek 1330 mk., 10. Nadarzyce 320 mk. Razem 9601 mk.

Bydgoszcz, dnia 8. lipca 1922 r.

Komitet Bud. Grobowca Powstańców w Brzozie.

Sikorski, prezes.

* * *

Powyższe pokwitowanie podaję do ogólnej wiadomości.

Września, dnia 20 lipca 1922 r.

Komisarz obwodowy. Zientarski.

Z życia Towarzystw

— **Trening Tow. Sport. Ekawera** w środę i piątek o godz. 7.15 wieczorem.